

Kdykoli přijedu do malé vesničky v Podještědí, zastavím se v červenobílé dřevěné chalupě, kterou s láskou po léta opečovává starý pán s bílým plnovousem. František Schneider býval přítelem mých rodičů, žil stejně jako oni v Polabí a umí překrásně vyprávět. Vzpomínat má věru na co, léta strávená na kriminálce by vydala na pořádně tlustou knihu. Když se vysloužilý detektiv nadobro stěhoval z města nedaleko Prahy do chalupy po svém tatínkovi, sliboval, že ve vesničce pod Ještědem bude mít konečně klid, aby své paměti uložil na papír a poohlédl se po někom, kdo by snad příběhy z dob, kdy ještě zlodějna a jiné delikty měly svá pravidla, vydal.

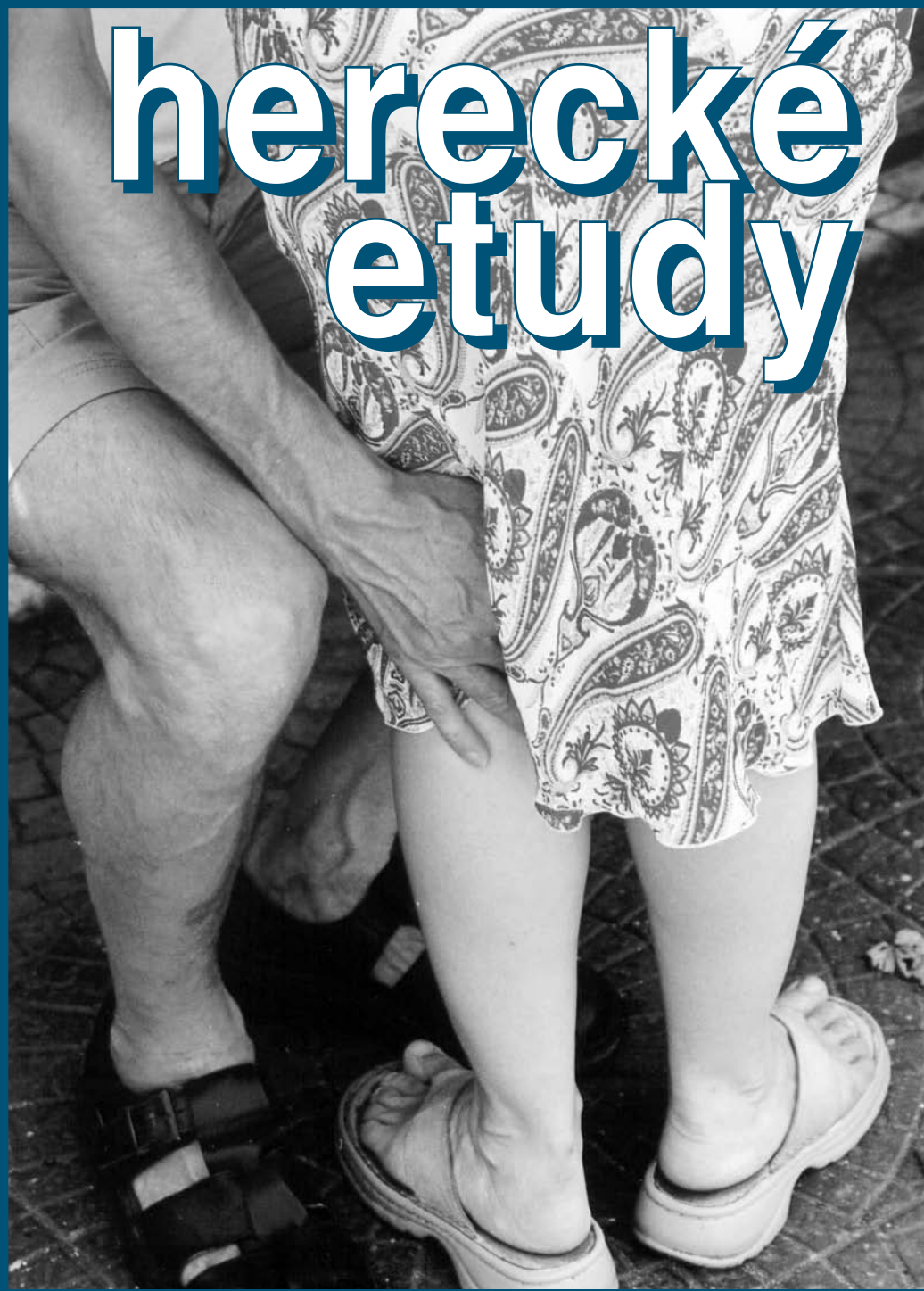
„V penzi máš tolik práce, že ti skoro na nic nezbude čas,“ říká vřdycky, když přijde na jeho dávný sen o spisovatelské dráze řeč. „Když schováš ten krám, co nahrává všechno, co člověk řekne, povím ti o největším podvodníkovi, se kterým jsem se v policejní uniformě setkal,“ staví na stůl velké hrnky s poctivým grogem na zahřátí. Venku není právě čina, při které zalézal pod nehty. Pan Fanda, jak jsme mu jako děti říkaly, však tvrdí, že neduhům se musí předcházet. Zavčas užívaný grog ve správné míře je podle jeho mínění superlék, protože pro medicínu není třeba do lékárny vůbec chodit – bacioly nemají vedle takové zbraně žádnou šanci.

„Podvodník, na kterého se nedá ani po létech zapomenout, se jmenoval Karel ... Na celém jménu vlastně nezáleží, nikdo mu stejně neřekl jinak než Karlíček. Příjmení a adresy ten chlap střídal, jak se mu hodilo. Dalo nám vřdycky pořádnou fušku ho dohonit, usvědčit a posadit za mříže. Už ani nevím, kolikrát jsme ho zatýkali, jen co ho pustili z basy, pracoval na tom, aby tam byl za chvíli zase. Naposledy jsem se s ním setkal někdy v padesátém pátém nebo šestém roce – stálo to ale za to...“

Cukrárna se třemi stolky bývala v neděli v obležení rodičů s našehlenými ratolestmi. K dobrým mravům maloměsta patřilo zastavit se při procházce na náměstí na zmrzlinu ve skle nebo na dortík se šlehačkou. Slečně Anežka bylo kousek po třicítce, žila sama s maminkou v domku na předměstí a pro samou práci s hospodářstvím byla stále ještě svobodná. Ujel jí vlak, pokyvovaly místní drbny hlavou, a jiní mínili, že vybírala až přebírala. Buď jak buď,

herecké etudy

jednou z mála radostí staré panny byla nedělní návštěva cukrárny.

„Je tady volno?“ zeptal se jednoho dne nečekaně vysoký elegantní muž se šálkem kávy a aniž čekal na odpověď, odsunul židličku u stolku slečny Anežky. „Dneska je den jako stvořený pro výlet. Obvyčejně jezdím v neděli do okresního města, tentokrát jsem si ale prohlédl zámek tady u vás a káva přijde po dlouhé procházce docela vhod.“

Anežka elegantního muže v městečku nikdy neviděla, dělalo jí ale dobře, že místní ženské točily hlavy směrem k nim. Nabídka na krátkou procházku bez přemýšlení přijala, proč neukázat člověku, který se zajímá o historii a kulturu, místa, která má sama ráda.

Za týden se drobná žena nastrojila ještě pečlivěji než v ostatní sváteční dny, pan

Karlíček, jak se sympatický muž představil, slíbil, že se možná odpoledne na skok v městečku znovu zastaví. Nepůjdou však do cukrárny, ale procházkou zajdou na nedaleké dostihové závodiště...

Schůzky, které se staly Anežčiným pravidelným nedělním potěšením, se nedaly doma dlouho utajit. „Přiveď ho domů, ať vím, co je to za člověka,“ přála si poznat nového přítele své dcery matka, která pro nemoc už pár let nevycházela z domu. Karlíček se na návštěvu v rodině jak se patří připravil – elegantní jako vždy, s kytkou v ruce a vodopádem zdvořilostí se u staré paní zapsal na jedničku.

„Schůzky pokračovaly a jednoho dne zastavil před Anežčiným domem nablýskaný automobil,“ vypráví vysloužilý detektiv. „Karlíček si vypůjčil od svého přítele automobil – na první výlet si ti dva vyjeli do

Mariánských Lázní. Nemusím snad dodávat, že veškerou režii hradila zamilovaná dáma,“ vypráví dál vysloužilý detektiv. „Anežčina maminka zemřela, Karlíček byl v těžkých chvílích pro mladou ženu opravdovou oporou, a tak žádost o ruku nemohla proběhnout jinak než s horlivým souhlasem. Ze staré panny se měla brzy stát konečně mladá paní...“

Jednoho dne byl Karlíček tak smutný a ustaraný, že si toho nešlo nevšimnout. Chvilí se dával přemlouvat, aby se své nastávající svěřil, co že ho tolik trápí.

„Už dlouho šetřím na automobil, který by byl jen náš. Teď se přítel rozhodl, že vůz, který nám občas půjčuje, prodá. Moc by se nám hodil, ale potřeboval bych ještě chvíli šetřit...“ Nebylo nic, co by Anežka pro svého vyvoleného neudělala, a tak dvacet tisíc, které s matkou za celý svůj život našetřila, vyndala z tajné skrýše.

„Tady jsou, pospěš si ale, ať kamarád auto neprodá někomu jinému,“ strachovala se budoucí mladá paní.

Trvalo měsíc, než přišla Anežka na policejní stanici oznámit, že se její snoubenec ztratil.

„Byla celá ustaraná a viděli jsme na ní, že určitě často pláče,“ vzpomíná detektiv. „Podle jména ani podle adresy jsme nikoho, kdo byt' jen vzdalene Karlíčka připomínal, nemohli najít.“

Na tomhle případu nechali policisté pěkných pár hodin času, ale nic, co by je mohlo k elegantovi jménem Karlíček dovést, se nedařilo objevit.

Práce nechtělo být méně, zloději, podvodníci, taškáři i násilníci zaměstnávali četnickou stanici v Polabí stejně jako v jiných lidnatých regionech republiky.

„Jednoho dne k nám přišel pořádně rozložený člověk, který byl prý nehorázně ošizen.“ V oznámení, které policisté sepsali, stálo, že došlo k podvodnému prodeji pořádného kusu zlata.

O poškozeném muži se vědělo, že není právě chudý a že své peníze, pokud to jde, proměňuje za vzácné obrazy, šperky a jiné klenoty. Nejspíš právě proto si ho vybral pro svůj skvěle promyšlený „obchod“ podvodník velkého kalibru. Oba muži se pár týdnů letmo znali, a znalec klenotů, který občas nabízel něco k prodeji, vy-

dal jako zgruntu solidní člověk, vypovídal postižený do protokolu. „Ten chlap mi svěřil tajemství – má prý na prodej krásný kus zlata...“

Obchod byl předběžně domluven. Elegantní vysoký muž, který byl podle vyjadřování nejspíš akademicky vzdělaný, přišel druhý den se slíbeným zbožím. Koženkové pouzdro ukrývalo zlatě lesklou tyč zabalenou do hedvábného papíru s potiskem „BANC OF CANADA“. Zlato bylo podle prodávajícího čtyřřadvacetkarátové a tyč vážila třiasmdesát dekagramů. Žádný pořádný obchod se neobejde bez smlouvání – nakonec se ale oba chlapíci dohodli. Sběratel odkoupí z tyče pětadvacet gramů za sto padesát tisíc korun staré měny. Peníze dostane prodávající hned na ruku, ovšem tyč zůstane až do druhého dne, kdy z ní bude příslušný díl odříznut, ve sběratelově domě. Do druhého dne se však nový majitel zlaté tyče neprobudil zvesela. Ještě téhož dne totiž zjistil, že nikoli ze zlata, ale z nádherně naleštěné mosazi je drazé zaplacený poklad. Po prodávajícím se země pochopitelně slehla.

„Popis, na kterém si dal podvedený muž opravdu záležet, nápadně připomínal elegantá Karlíčka. Stop i svědků bylo tentokrát víc, a navíc nám přálo i štěstí. Podvodník, který svoje řemeslo ovládal skutečně mistrně, putoval do cely předběžného zadržení. Když jsme pozvali k nám na stanici slečnu Anežku, potvrdila, že dotyčný je skutečně muž, který jí sliboval manželství. To, že na ní vylákal téměř celé její věno i úspory, však rozhodně popřela. Byly to prý dary. Ničeho nelituje, dodala ještě, s Karlíčkem prožila nejkrásnější dny svého života,“ končí své vyprávění vysloužilý detektiv a vzápětí se na mě usměje: „Pamatuješ na drobnou stařenku s drdůlkem, která chodila u nás v městečku každou neděli na náměstí do cukrárny?“

„Myslíte slečnu Férovou?“

„Ano, právě tu. Už víš, proč se nikdy neprovdala...?“

Radvana NOVÁKOVÁ
Ilustrační foto **Jiří NOVÁK**

PROGRAM PREVENCE KRIMINALITY na místní úrovni – „partnerství“

Odbor prevence kriminality Ministerstva vnitra ČR každoročně vyhlašuje několik dotačních programů v rámci prevence kriminality. Jedním z nich je program prevence kriminality na místní úrovni – PARTNERSTVÍ. Pilotní realizace tohoto programu byla schválena již v roce 2003 a jeho realizace byla přijata usnesením vlády o Strategii prevence kriminality na léta 2004–2007. Tento program je zaměřen na řešení problémů v rizikových lokalitách měst a obcí, které vybírá a doporučuje na základě průběžné i aktuální analýzy bezpečnostní situace Policie ČR. Tím vzniká úzká spolupráce mezi policií, obcemi, krajskými úřady a dalšími subjekty podílejícími se na zvyšování pocitu bezpečí občanů.

Do tohoto programu je samozřejmě už od počátku zapojena i Policie ČR Správa Západočeského kraje, včetně okresních ředitelství a obvodních oddělení na území celého kraje. V loňském roce předložilo své projekty 14 měst a obcí v Západočeských Čechách. Projekty procházejí určitým schvalovacím procesem. Konečný výběr obcí k zařazení do programu provádí na republikové úrovni „Komise pro zařazení obcí do programu Partnerství“, která je složena ze zástupců Ministerstva vnitra ČR, Ministerstva práce a sociálních věcí, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, Rady vlády ČR pro záležitosti romské komunity a Policejního prezidia ČR. Zrealizovat své projekty dostalo šanci 10 měst z Plzeňského kraje a Karlovarského kraje. Na tyto projekty republiková komise schválila dotace v celkové výši 6,9 mil. Kč. Příjemcem finančních prostředků je vždy obec, která participuje na finančním zajištění projektů a zodpovídá za jejich provedení. V roce 2006 podalo své projekty do programu Partnerství 16 měst a republikový výbor schválil projekty 10 městům a přidělil jim finanční dotace ve výši 3,83 mil. Kč. Mezi města, která se probírala do tohoto výběru, patří Plzeň, Karlovy Vary, Aš, Mariánské Lázně, Domažlice, Tachov, Bílovice, Sušice, Rokycany a Sadov. Projekty se například zabývají vybudováním hřišť a sportovišť a jejich vybavením, zřízením kamerových systémů, zřízením center a klubů pro děti a mládež a také se realizují projekty zaměřené na prevenci v dopravě.

Začátkem června letošního roku ředitelka odboru prevence kriminality MV ČR oznámila vyhlášení tohoto programu prevence na rok 2007. Pracovníci preventivně informační skupiny Policie ČR Správy Zpč. kraje ve spolupráci s koordinátory prevence kriminality krajských úřadů Plzeňského a Karlovarského kraje zahájili kroky k přípravě a realizaci programu podle dané metodiky, kterou připravilo Ministerstvo vnitra ČR, a v současné době již probíhají výběrová kola navržených projektů pro příští rok. Projekty podalo v rámci našeho kraje 17 měst a obcí a prvním výběrovým kolem prošlo 13 měst.

Por. Jolana ŘÍHOVÁ

